

ODÍŠŤ NA CHVÍĽU ...

Zabalil som si nejaké veci, nasadol na vlak a opustil som svoju domovinu. Potreboval som si vyčistiť hlavu, už mi to doma liezlo krkom. Nielen prostredie, nielen každodenná rutina, ale aj všetci ľudia, ktorých poznám, Skutočne začínali byť neznesiteľní.

Sedel som vo vlaku a zabúdal na svoje staré ja, to som nechal stáť na vlakovom nástupišti a ešte som mu zamával z okna – zbohom, mávaj sa tu dobre!

A kam som išiel? To nie je dôležité. Mám dosť názvov a pomenovaní. Keď si už budeme cudzí (čo si aj určite budeme), nie je potrebné, aby ste vedeli moje meno, ba ani miesto kam zvyknem putovať, keď už mám všetkého dosť. Nechcel by som vás tam stretnúť.

Po mojom výstupe v meste X ma zalialo slnko. Samozrejme, že som nebýval na ulici. Mal som v dotyčnom meste protekciu. Ubytoval som sa u starej mamy. Vedel som, že si budeme rozumieť – mala rada ticho, ja tiež. A celkovo, išlo o skvelé miesto na rojčenie...

Keď som bol už takmer pri ciele, uvidel som zvláštne dievča, ktoré na mňa civelo. Najprv som si vravel: „Kravina, kto by už na mňa len civel...“ Ale ten pohľad bol prenikavý. Snažil som sa mu uhnúť, ale nedalo sa. A tak ma prebodávala pohľadom a vôbec jej to nebolo hlúpe.

Usmievala sa a ja som jej úsmev opätovoľ. Zdvihla ruku na pozdrav a potom sa stiahla.

Pomyslel som si, akí sú tu ľudia priateľskí a zazvonil som na známy zvonček. Od starej mamy som zistil, že som vyrástol a potom som tú Záhadnú videl v polievke. Fakt, pozerala na mňa z polievky, tie oči som nevedel dostať z hlavy. Veril som, že ju ešte stretnem.

Zasadol som do miestnej krčmy, potreboval som dávku kofeinu. Za mnou sa rozprávali dve postaršie ženy, priam kotkodákali. Káva mi nechutila, ku káve sa treba pohodlne usadiť a pustiť si k nej nejakú dobrú hudbu. Počúvať reči malomestských vykopávok ozaj nepatrí medzi vhodnú zvukovú kulisu ku šálke kávy.

Potom tie stareny vystriedali akési fifleny. Fifleny krútili zadkami ako o život. Asi mali také súkromné preteky. Ak by som bol porotca, skutočne by som nevedel, komu udeliť viacej bodov. Boli v tom dobré. Na moje nešťastie zasadli za môj chrbát. Nemohol som ich vidieť, len som ich počul. Ich reči nestáli za veľa, radšej by som bol, keby rozprávali o sexe. Aspoň by som sa čomusi priučil. Keďže som ich nevidel, mojou snahou bolo čo najnenápadnejšie nazrieť do ich výstrihov bez toho, aby som sa priveľmi otáčal. Darilo sa mi to. Hral som takú hru... Hľadel som na ne až do chvíle, kým na mňa upreli zrak, vtedy som v rýchlosti obrátil hlavu a tváril som sa ako asexuálny popíjač kávy s veľmi morálnymi a vznešenými myšlienkami. Keď som sa takto otáčal, z pozornosti mi unikol spoločník, ktorý si počas mojej „neprítomnosti“ prisadol oproti mne. Keď som otočil hlavu a hral asexuála, pohľad mi padol na cudzinca za stolom a vyľakal som sa. Isté je to, že táto osôbka bola doposiaľ najkrajšou vecou, ktorá ma vyľakala. Hneď som ju spoznal. Jej oči sa na mňa pozerali z hladiny hrachovej polievky. Boli prenikavé, veľmi výrazné, bez akéhokoľvek umelého prikrášľovania. Tmavé vlasy, čelenka, náramok. To som si zapamätal z dnešného dopoludnia. Nemohol som si ju pomýliť, zrejme aj preto nosila tieto „poznávacie znamenia“. Aj keby som o jej výzore určite nepovedal, že je tuctový.

„Ahoj, pozývaš?“ povedala trúfalo.

„Fajn,“ povedal som. I tak by som jej to navrhol.

„Čo to bude?“ spýtal som sa.

„Kofola,“ usmiala sa.

Potom na mňa sfúkla penu, neviem či z vd'aky, ale páčila sa mi jej neviazanosť. Pociťoval som potrebu sa jej dotknúť. Našmátral som jej ruku, odtiahla ju. Potom sa vytratila. Nepovedala, kde býva, ako sa volá a ani telefónne číslo som od nej nedostal. Vravela, že sa ešte stretneme. „Kde? Kedy? Ako?“ vychrlil som na ňu. Uistila ma, že ju stretnem, nemám sa báť. Ale ja som sa bál. Čo ak ju už predsa len nikdy neuvidím?

Myslel som, že si obzriem hrad. Ešte som vám to nespomínal? Mesto malo hrad. Pompézne sa nad ním týčil a vedomý si svojej atraktívnosti pútal pozornosť turistov. No ja som si to s jeho návštevou rozmyslel. Akosi som nemal chuť liezť do kopcov a navyše je dosť možné, že by som z toho všetkého nemal žiaden pôžitok, že by ma všetka tá krása nechala chladným. To sa stáva. Teda aspoň mne. Uzrel som nádherné výhľady, mnohé pamätihodnosti, a vlastne to, že boli nádherné, som sa dozvedel až z úst iných. Ja som nevedel, čo si so všetkou takouto krásou počať. Nuž, aby som bol úprimný, celkom presne som vedel, ako si treba počínať s krásnou ženou...

„Prečo si nebol na hrade?“ ozval sa známy hlas. Otočil som sa, ale nikoho som nevidel.

„Tu hore!“ zasmiala sa. Sedela na strome a strihala svojimi dlhými nohami.

„Ty ma sleduješ?“ spýtal som sa.

„Ja? Nie, len si mi tak padol do oka.“

„Prečo si sa mi neukázala?“

„Ukazujem sa ti teraz.“

„Ale...“

„Neodpovedal si mi na otázku,“ prerušila ma.

„Uváž, čo by som si počal na hrade sám? Kto by so mnou zdieľal jeho krásu? Kto by mi povedal, kedy sa kochať a kedy nie?“

„Zajtra budem tvojím sprievodcom, ak chceš...“ navrhla.

„A vieš, že je to skvelý nápad?“

Usmiala sa a začala sa pomaly spúšťať z konára stromu. Padla mi do náruče. Chvíľu v nej zostala. Hľadela mi do očí a potom sa z nej vyslobodila. Neplánoval som ju pustiť ako prvý. Myslel som, že sa takéto veci dejú len v stupídnych romantických filmoch. Bol som presvedčený, že z môjho života zmizla akákoľvek láska. Bol som tak chladný ako všetko navôkol. Keby som aspoň miloval sámého seba, ale nie – nemal som k sebe žiadnu váhu. Vedel som, že láska je klam, ktorý nás opája a poskytuje nám silu do ďalšieho pretĺkania sa svetom a takisto som vedel, že ja túto silu pomaly strácam.

Sedeli sme na hojdačkách. Pred chvíľou sa hojdala tak energicky, až som sa bál, že vypadne zo sedačky. Pomyslel som si, či by bola takáto energická aj v posteli. Veril som, že áno. Táto žena mala entuziazmu na rozdávanie. Uvedomil som si, že aj v bežnom živote u mňa plní úlohu určitého sprievodcu. Spreádzala ma svetom, ktorý som nepoznal. Ukázala mi zeleň tam, kde som ja videl len pohlcujúcu temnotu, odtrhla mi zrelé jablko zo zdanlivo spráchniveného stromu. Keď som bol s ňou, žil som v jej vidine sveta.

Hneď ako sa dostatočne vyšantila, snažil som sa s ňou dohodnúť miesto stretnutia na najbližší deň. Tešil som sa na jej spreádzanie, ale nedostal som z nej opäť ani čas a ani miesto.

Povedala len, že sa stretneme na hrade. Keď som sa spýtal, ako ma tam nájde, tvrdila, že to

vycíti. Potom sa ma spýtala, či jej verím, a mne nezostávalo nič iné než veriť.

Zaplatil som vstupné, z vyvýšeniny som si ešte raz poobzeral celé mesto a rozhodol som sa, že postúpim k hradnej veži. Pri ceste k veži som sa ešte pristavil pri historickom dele. Zotrel som si z čela kropaje potu a zahľadel som sa do hĺbky ponad hradný múr stojaci neďaleko od dela. Keď som sa otočil, sedela na dele. Nechcel som veriť svojmu zraku, osedlala ho tak, ako zvykne kovboj osedlať svojho obľúbeného žrebca v nejakom podradnom westerne.

„Bud' pozdravený!“ povedala s noblesou.

„Kde sa tu berieš?“ spýtal som sa a myslím, že som sa pritom aj mierne zakoktal.

„Prišla som jednému zatúlanému chlapcovi ukázať cestu, oboznámiť ho s krásou a vyliečiť jeho smutnú dušu,“ žmurkla na mňa.

„A čo takto najprv zliezť z toho dela?“

„Hned' to bude,“ povedala a chystala sa z neho zliezť.

Podal som jej ruku, že jej pomôžem, no odmietla ju.

„Poradím si i bez teba,“ oznámila chladno, no keď videla, že sa ma to dotklo, prešla mi chrbtom ruky po líci.

„Dnešný deň si poriadne užijeme!“ povedala a potiahla ma k sebe.

Spoločne sme sa uberali vyvýšeninou k hradnej veži. O chvíľu mi došiel dych a ona sa odo mňa oddelila. Videl som ako sa pomaly vzd'aluje.

„No poďme, kde je ten tvoj elán? Myslela som, že máš v sebe viacej energie!“ povzbudzovala ma, no ja som si potreboval odpočinúť, a tak som sa usadil na najbližšom možnom mieste.

Naznačil som jej, že potrebujem prestávku. Okamžite bola pri mne. Bolo neuveriteľné, že som na nej nezbadal ani známku únavy. Dotkol som sa jej čela.

„Veď ty sa vôbec nepotíš!“

„A to je zlé?“ spýtala sa nevinne.

„To je neľudské.“

„Oh,“ zasmiala sa, „sľubujem ti, že sa ešte dnes poriadne spotím a budem smrdieť ako každý normálny človek.“

K veži sme dokráčali ruka v ruke. Cesta s ňou bola omnoho menej namáhavá a sám som sa divil, kam zmizla všetka moja únava.

„Že už sa necítiš byť tak vyčerpaný?“ spýtala sa, akoby mi čítala myšlienky.

„Neviem si to vysvetliť, no len čo som sa dotkol tvojej dlane, akoby som nasiakol novou várkou energie. Ty si kúzelníčka...“

„Myslíš si, že viem kúzliť?“ usmiala sa, ja tiež a spoločne sme vstúpili do veže.

„Poďme, zhora bude krásny výhľad,“ ťahala ma do úzkej chodbičky vyplnenej kamenným schodiskom. Nič pre klaustrofobikov. Výstup ešte väčšmi znepríjemňovali ľudia, ktorí sa už výhľadu nabažili a teraz smerovali oproti nám, takže sme sa museli natlačiť až celkom k chladnému kameňu chodby. Za iných okolností by som sa k Záhadnej pritlačil rád, lenže v takýchto podmienkach človek nemá postranné myšlienky. Takýto osobný kontakt mi radosť nerobil, rovnako ako by mi nerobilo radosť milovať sa v preplnenej električke. A tak sme pri každej sérii schodov vyčkávali, kým sa zhora prevalí skupinka nedočkavých turistov. Obzvlášť posledná séria schodov, ktorá viedla k finálnemu podlažiu, odkiaľ sa dalo vyjsť na balkónik, z ktorého bolo možné uzrieť najkomplexnejší pohľad na mesto, bola nesmierne

krkolonná. Všimol som si však aj novopostavené a bezpečnejšie schodište, ktoré viedlo k rovnakému cieľu a chcel som navrhnuť, aby sme... No vtedy som si všimol, že Záhadná si už svoju cestu vybrala.

„Tadeto to bude zábavnejšie,“ povedala s nadšením. Pustil som ju pred seba, aby som ju mohol prípadne zachytiť, keby náhodou precenila svoje sily a podcenila klzké hrany schodišťa. Sledoval som ako jej nohy opatrne našľapujú na každý jeden schod a snažil sa s ňou držať krok. Schodov bolo síce málo, ale boli také úzke, že na nich človek sotva dostal polku šľapaje. Trocha som sa unáhlil a narazil som do jej zadnice. A to vám bola nejaká zadnica! Načo sa vôbec trepať nahor, keď to najlepšie som už videl.

„To je krása, no nie?“ vzrušovala sa a snažila sa ma prinútiť, aby som toto jej vzrušenie zdieľal s ňou. Ja som sa však len pridržal dreveného zábradlia a neprítomne hľadel pred seba.

„Nič to so mnou nerobí,“ priznal som. Podišla ku mne dlaňami mi prikryla oči.

„Čo vidíš?“ spýtala sa.

„Nič.“

Potom ruky odtiahla.

„A teraz?“

Náhly pohľad na mesto a kopce týčiace sa v diaľke, nad ktorými sa ešte črtali oblaky napriek tomu, že si cez ne pomaly začalo prerážať cestu slnko, mi vyrazil dych.

„Nie je to nádherné?“ spýtala sa.

Privinul som ju k sebe a cítil som, ako sa chveje. Zbadal som to. Všetku tú krásu, ktorá sa predou mnou rozprestierala v celej svojej nahote a nič na mňa nehrala. Tisícky životov pod našimi nohami. Odrazu som vedel, o čom hovorí.

„Tí ľudia žijú nezávisle od nás,“ ukázala na mravenisko pod sebou, „pre nich sme úplne zbytoční, len ďalšia nepotrebná existencia. A ty si zasa nezávisle od nich musíš vybrať, či budeš žiť pre krásu, alebo prijmeš ich pravidlá a nasadiš si korunu vyvrheľa, alebo sa necháš pohltiť v ich každodennom kolotoči,“ odmlčala sa. Do rúk mi strčila akýsi zložený papierik a zmizla v útrobach veže. Rozprestrel som lístoček, na ktorom stálo: „Spraví ťa moja láska šťastným?“

Okamžite som sa za ňou vybral, no v úzkych chodbičkách jej nebolo. Kam zmizla? Nemohla predsa po takomto nebezpečnom schodišti len tak presvišťať. Chodbičky boli celkom prázdne. Nikto nesmeroval nahor ani zhora neschádzal. Mal som pocit, ako by som bol v celej veži celkom sám. Čo ak niekto zamkol vchod do veže a ja budem nútený stráviť noc v týchto stiesnených priestoroch? Bola to nepríjemná predstava, no našťastie aj veľmi nepravdepodobná. Odrazu som začul akési hlasy. To už sa oproti mne vyrútila skupinka turistov.

„Prepáčte, neprechádzala vôkol vás pred chvíľou mladá čiernovlasá dievčina?“ spýtal som sa. Nikto ju nevidel. Rozbehol som sa dolu svahom, že ju ešte zastihnem, ale bezúspešne. Zmizla tak, ako sa zjavila. Začal som pochybovať, že nejaká Záhadná skutočne existuje. Obával som sa, že ide len o výplod mojej fantázie. V ruke som ešte stále zvieral papierik, ktorý mi podstrčila, no keď som ho rozvinul, bol prázdny.

Zistil som, že môže byť so mnou kedykoľvek a kdekoľvek. Kým spisujem tieto riadky, sedí v kuchyni. Stará mama nič netuší, odbehla kdesi do obchodu, a tak mám celý byt len pre seba.

Dovliekol som do kuchyne babkin starý gramofón a položil som ho na kuchynský stôl pred Záhadnú.

„Máš rada rock 'n' roll?“ spýtal som sa.

„Neviem, nikdy som ho nepočúvala.“

„Bude ťa ti to páčiť,“ zhodnotil som.

Vložil som doň platňu.

„Chcel by som si s tebou zatancovať,“ prezradil som jej.

„Ale ja neviem tancovať...“

„Ani ja, ale nič na tom nie je. Budeš jednoducho robiť niečo s rukami a nohami.“

„Hanbím sa,“ povedala.

„Pod! Nenechaj sa prosiť,“ naliehal som na ňu, až podľahla.

„Skúsím to,“ vstala a podišla ku mne.

Neváhajúc som spustil ihlicu na drážku platne. Energický gitarový riff rozhýbal naše nohy.

„To je ono! Tancuj ako to cítiš! Žiadne pravidlá, žiadne obmedzenia! Len ty a ja a naše nespútané telá!“ povzbudzoval som ju. A tak sme tancovali až do úplného vyčerpania. Tanec nás zbavil všetkého napätia a ostychu.

„Je to lepšie ako sex,“ zašeptala mi a ja som si dovoľil nesúhlasiť.

„Si moje letné dievča,“ povedal som jej, keď sme sa obaja vystreli na dlážke.

„Už si niekedy prežil letnú lásku?“ spýtala sa a spoza záclon jej na čelo dopadol slnečný lúč.

Vyjasnilo sa.

„Nikdy,“ odpovedal som.

„Užívaj si ju,“ povedala a prisunula sa k mojej hrudi.

„Kiežby si bola skutočná,“ povzdychol som a privinul ju k sebe.

Som zavretý v kupé so staršou ženou, ktorá mimoriadne negustiózne **pojedá** banán. Neustále na mňa pozerá a zrejme sa čuduje, čože to vypisujem do toho pokrčeného zošita. Sotva sa jej zverím...

Na stanicu som dorazil asi 30 minút pred odchodom vlaku, mal som teda ešte množstvo času nazvyš. Usadil som sa na osamelú lavičku a vyčkával. Neveľký batoh som si položil pod nohy a na nástenných hodinách som odčítaval minúty, ktoré ostávali do príchodu vlaku. Chytila ma za ruku.

„Prišla som sa rozlúčiť,“ odvetila.

Usmial som sa na ňu, ale bol to smutný úsmev.

„Prečo tak smutne?“ spýtala sa.

„Strácam ťa.“

„Nikdy ma nestratíš. Som s tebou tak, ako si ty mnou.“

„Ale ja som sa do teba zahľadel.“

„A ako by si sa mohol nezahľadiť? Ved' si ma sám vymodeloval, podľa tvojho vkusu. Preto som bola taká smelá, energická a sebavedomá. Páčil si sa mi a pritom som s určitosťou vedela, že som tvoj ideál ženy. To láska, tvoja láska ma poháňala vpred. Poviem ti, ty teda vieš milovať!“ zasmiala sa.

„Lenže ja som si sem prišiel spraviť poriadok v hlave a teraz som zmätený ešte viac. Zlyhal

som.“

„Zlyhal si? Pozri na mňa! Myslíš si, že som výtvorom niekoho, kto zlyhal? Ja myslím, že som ťa naučila mnohému. Prinajmenšom som ťa naučila, aby si sa mal trocha rád a vážil si silu lásky. Naučila som ťa milovať život i samého seba. Pamätaj, som s tebou tak ako ty so mnou.“

Darmo by som sa s ňou škriepil. Mala pravdu. Naučila ma toľkému a ja som si to nevedel vážiť.

„Prepáč,“ ospravedlnil som sa za svoje správanie a naposledy som ju pobožkal. Keď prišiel vlak, ešte na mňa zakričala: „A nezabudni sa poďakovať tej kráske z obálky za toto nádherné telo!“

Zamával som jej, no najprv som nerozumel, čo značili jej posledné slová. Potom som si spomenul na magazín, ktorý som si listoval cestou tam, aby mi to všetko ubehlo rýchlejšie. Ešte stále som ho mal v batohu. Vytiahol som ho. Na obálke žiarila akási modelka. Tmavé vlasy, čelenka, náramok. Keď som na ňu uprel zrak, nápadne pripomínala Záhadnú...

Miklós Károly, 11. B